

PELGRIMSTOCHT

'Door zijn geloof ging Abraham toen hij geroepen werd gehoorzaam op weg'

Hebr. 11:8

Gemeente,

Wat is een pelgrim? Een pelgrim is iemand die onderweg is van een vertrekpunt naar een doel. Een ander woord is 'bedevaartganger'. Daar zit het woord 'bede, gebed' in. Terecht, want een pelgrimstocht heeft wel met bidden en met God te maken.

Abraham is het klassieke voorbeeld van zo'n mens onderweg.

De pelgrim bij uitstek! De eerste bedevaartganger.

Uit Oer is hij getrokken. Oer in Mesopotamië, wat nu Irak heet. In die stad vereerde men de Maangod, de vriendelijke beschermgod van de nacht. Maar Abraham werd van die god weggeroepen door de ware God van hemel en aarde. 'Ga uit uw land.... naar het land dat Ik u wijzen zal'. En hij ging. Eerst naar Charan, toen, vandaar verder naar het land ten zuiden, Kanaän. Het beloofde land....

Want Abraham heeft een Stem gehoord. De Stem. Van God. Die hem riep. Sindsdien doolt hij over de wereld. Met Sara, zijn vrouw.

Verder, altijd verder. Op pelgrimstocht.

Abraham pelgrimeerde naar een concreet land. Kanaän. Dat zou het levensgebied worden van zijn volk. Israël. Land op aarde. Een land, dat voor zijn 'zaad' was bestemd, zijn nakomelingen. Voor Israël.

Onder de volkeren tot de dag van vandaag betwist gebied. Hoe kwetsbaar zou zijn volk zijn. Dat is het tot op de dag van vandaag. Het bestaansrecht van Israël wordt zelfs ontkend.

Om zich veilig te stellen heeft het zich met hoge muren omringd.

Hoe belast was en is dat volk ook met fouten en zonden.

Het zet zich schrap tegen de vijand en verwacht het al te zeer van geweld. Tomeloos geweld.

Maar ook: hoe beladen is dat volk ook met *beloften* van Abrahams God. Hoe ontroerend eigenlijk is het bijbels getuigenis over Abraham: hij hoorde de Stem en... hij ging. Gehoorzaam op weg. Op pelgrimstocht. Niet wetende waar hij komen zou...

In de Brief aan Hebreëen zet de Bijbelschrijver Abrahams pelgrimage in een wijder perspectief: *'hij verwachtte de stad die fundamenten heeft, waarvan God de kunstenaar en bouwmeester is.'*

Wat een contrast tussen de tentenbouwer Abraham en de stedenbouwer God. Vast tegenover onvast, eeuwig tegenover tijdelijk.

Bijbels gesproken is die stad het nieuwe Jeruzalem, de Stad van God, in de wereld die komt.

Pelgrimstocht.

Dat is een *gelijkeniswoord*, een beeldwoord, voor *ons* leven.

Ons vertrekpunt is onze geboorte. Ons eindpunt is... het sterven.

En daarna? Het land aan de overkant?

Zo lopen wij onze levensroute. U, jij, ik.

Sommigen hier zijn net begonnen. Als je tien bent, of zestien. Anderen naderen het eindpunt, als je zeventig bent, of tachtig. Hoe lang nog?

De vraag is nu: wat nemen wij mee op onze levensreis?

Wat zit er in onze rugzak voor onderweg?

Wie pelgrimeert neemt heel wat mee in de rugzak. Vraag maar aan een wandelaar naar Santiago de Compostela. Of een bedevaartganger naar Jeruzalem. Wat zit erin? Wel, de nodige materiële zaken, zoals kleren, toilettas, schoenen, bestek, wegenkaart, kompas, verband, portemonnee. Je bijbeltje niet vergeten? En je liedboek...?

Al gaande blijkt er weleens wat overbodigs te zijn, wat je rugzak nodeloos verzwaart. Weg ermee...

Maar op onze levensreis is meer nodig in onze *denkbeeldige* rugzak.

Om door *het leven* heen te komen.

Ik noem: geld, bezit, goede relaties. Gezondheid! Maar ook: karakter, kennis, ervaring, wijsheid, doorzettingsvermogen. Gaven, van God gekregen. Al gaande leer je overbodige eigenschappen af te leggen, soms door schade en schande heen wijs geworden... weg ermee.

Pelgrimage.

Er bestaat een beroemd boek uit de 17^e eeuw van de Engelse baptistenprediker John Bunyan. "*A Pilgrims Progress*", in het Nederlands: "Een Pelgrimsreis naar de eeuwigheid". Het boek is een allegorie, een verhaal vol beelden over bekering, geloof en de levensreis van een christen naar de toekomstige wereld.

'Evangelist' roept 'Christen' op de stad Verderf te verlaten en op weg te gaan naar het nieuwe Jeruzalem. Christen gaat. Ook hij draagt een rugzak. Die is heel groot en zwaar. Wat verbeeldt deze rugzak? Zijn *zonden*.

Dat is, gemeente, een bijbelse gedachte die wij ter harte moeten nemen. Al die zaken die ik genoemd heb als inhoud van onze rugzak zijn niet het enige. Wij dragen ook onze zonde, schulden en fouten met ons mee.

Tegenover God staan we niet blank en rein, integendeel. En van dat pak moeten we af, wil het goed gaan met onze levensreis. Laten we dat serieus bedenken. Het kan je weleens moedeloos maken en bang. God, ik ben niet zoals ik zou moeten zijn. Zoals ik zou willen zijn. En we buigen voor God en smeken Hem om zijn genade.

Wat overkomt nu die Christen met dat zware zondenpak op zijn rug?

Hij komt aan bij een heuvel. Daar staat het kruis van Christus. En zodra Christen het kruis in het oog krijgt en hij opziet naar dat kruis, glijdt de zware last hem van de schouders, valt van zijn rug af en tuimelt omlaag. Het zondenpak stort in een diep graf en hij ziet het nooit meer terug.

Lichtende gestalten zeggen tegen hem: 'Vrede. Uw zonden zijn u vergeven'. Christen begint luid te zingen:

<i>Hoe zwaar was ik beladen</i>	<i>Eén blik slechts op mijn Heiland</i>
<i>hoe knelde mij mijn juk</i>	<i>die 't leven voor mij liet;</i>
<i>hoe bad ik om genade</i>	
<i>in al mijn angst en druk.</i>	<i>één blik op 't kruis der smarte</i>
	<i>nam 't pak der zonden af.</i>
<i>En zie, weg zijn mijn zorgen,</i>	<i>Verblijd u, o mijn harte</i>
<i>mijn zonden, mijn verdriet</i>	<i>je bent verlost van straf!</i>

Deze prachtige verbeelding van bekering en geloof is voor ons allemaal een verkondiging: zoek het bij Christus, erken je tekort, belijd je zonden en zie op het kruis: Hij verzoent je schuld en neemt die van je weg. Hij is het Lam Gods dat de zonden der wereld, ook uw zonden, wegdraagt.

Totaal. En wanneer Hij dat pak van ons hart overneemt, dan zien we het nooit, nooit meer terug. Dan heeft Hij alles van ons afgenomen en alles voor zijn rekening genomen. de schuld voor God is vereffend. Door de Here Jezus Christus. Vrijspraak! Genade!

Dan mogen we als volgelingen en leerlingen van Jezus onze levensweg gaan. In onze rugzak kunnen zorgen en ziekten zwaar drukken.

Tegenslag op tegenslag kan soms lange tijd je deel zijn.

Maar door de genade van Christus kun je verder.

Pelgrim met God.

Terug naar Abraham. Wat zat er in zijn rugzak?

Ongetwijfeld kennis van het terrein, ervaring met mensen en dieren, volharding, rijkdom, wijsheid, geduld.

Zijn pelgrimsreis was weleens licht, maar ook zwaar.

Hij maakte hongersnood mee, verkeerde meermalen in levensgevaar, zag zijn neef Lot de verkeerde keus maken en ondergaan, vocht in een oorlog, kreeg dat beloofde kind maar niet....

Was Abraham volmaakt? Helemaal niet. Niets menselijks was hem vreemd. Hij heeft menigmaal ernstig gefaald en gezondigd.

Hij bedroog de farao van Egypte. Hij loog tegen koning Abimelek van Gerar. Toen de beloofde zoon maar niet kwam, nam hij zelf het heft in handen en trouwde met Hagar. Daar kwam veel narigheid uit voort. Later nam hij nog een derde vrouw, Ketura. Nee, het leven van Abraham was verre van vlekkeloos.

Ook hij was een zondaar die genade nodig had, net als wij allemaal.

Maar nu horen wij van de schrijver van Hebrëen van die ene eigenschap die bij de pelgrim Abraham de doorslag geeft: zijn *geloof*.

‘Door zijn geloof ging Abraham toen hij geroepen werd gehoorzaam op weg’.

Hij hield gelovig vast aan God, wat hem ook overkwam. God had hem zijn belofte gegeven. Dat was en bleef voor Abraham de basis van zijn pelgrimsreis: ‘God heeft gesproken, God heeft beloofd. God gaat met me mee. God is betrouwbaar.’

En niets, maar dan ook niets heeft Abraham ervan weerhouden in dat geloof te volharden. Zelfs niet de ontzettende opdracht zijn enige zoon, eindelijk geboren, te offeren op de berg Moria.

De grote filosoof Kierkegaard noemt Abraham om dit onwankelbare geloof de meest bijzondere gelovige die er ooit geweest is. En Joden, Christenen en moslims noemen hem, met recht, *de vader van de gelovigen*.

Geloof.

Dat is ook *onze* roeping: geloof!

Kun je nu zeggen dat bij alles wat er in Abrahams rugzak zat ook de gave van het geloof daartussen zat? Kun je het zo zien, dat wij er op uit moeten zijn om ook 'geloof' in onze bagage te hebben. Zo nu en dan heb je dat nodig, haal je het uit je rugzak en doe je er wat mee? Zoiets? Er zijn wel christenen die dat zo zeggen: je moet wat met je geloof doen. Alsof het een instrument is, een werktuig, dat je beschikbaar hebt tussen je andere *tools*, om een karwei mee aan te pakken.

Nee.

Ik denk dat we op dit punt het beeld van de rugzak moeten laten varen.

Want wat is geloof?

Het beste woord om dat uit te drukken is: *vertrouwen*. En vertrouwen, dat is niet een ding, dat je nu en dan tevoorschijn haalt. Nee, vertrouwen, dat gaat door je hele bestaan heen. Dat is een diepe overtuiging. Een innerlijke zekerheid. Dat doortrekt je hele ziel, je verstand, je gevoel. Je vertrouwt God. Je vertrouwt op zijn belofte. Je vertrouwt dat Hij er is en dat Hij er ook voor jou is. Je vertrouwt op Hem in alle omstandigheden van het leven. Want God is net zo betrouwbaar als Jezus, de Zoon, die het beeld van God is. Je vertrouwt dat God niet alleen aan anderen, maar ook aan jou zijn liefde bewijst. Heel persoonlijk. Zo zegt het onze catechismus: niet alleen anderen, maar ook mij geeft Hij vergeving, gerechtigheid, zaligheid, voor eeuwig en altijd. Dat is zijn genade om Christus' wil.

Dat geloof... gemeente, wij worden ertoe geroepen, uitgenodigd, door God. Sta er voor open!

De Here prent zelf het geloof door zijn Geest diep in ons hart.

En dat geloof wil ook *gevoed* worden.

't Is met geloof net als met je lijf en leden: je hebt eten en drinken nodig om te kunnen leven.

Zo ook met het geloof. U kunt het laten voeden.

Met welk voedsel dan?

Met Gods woorden, beloften, met het evangelie, door lezen en bidden en luisteren. Soms door je een lied in te leven, want daar zit vaak zoveel bemoediging en troost in. Ik voor mij beleef dat wel zo.

Wel, zo leven we verder, als pelgrims op weg.

Waarheen?

'Waarheen pelgrims, waarheen gaat gij?' zingt een oud lied.

Naar Gods Huis, in 't vaderland, is het klinkende antwoord.

Daar eindigt de reis van de pelgrim.

Niet te gauw denken dat dat de enige zin van je leven is. Wil het eindpunt niet te vroeg bereiken. Sommigen hebben dat over zich: het verlangen naar de hemel is alles en de nog te leven periode op aarde wordt als ballast beschouwd. Zoals het oude lied zingt: 'O daar te zijn, waar nimmer tranen vloeien...'

Pas op. We zijn nu nog op aarde. Met onze taken hier. Liefde uitstralen en hulp bieden aan onze naasten. Werken aan de opbouw van de kerk en de samenleving.

Maar... met een stil, innerlijk verlangen naar dat koninkrijk van God. Er komt een dag, voor ieder van ons, dat het levenseinde daar is. Hoe zal dat dan zijn voor een gelovige, die aan het eind van de pelgrimage is? Ook dat wordt zo mooi getekend in het boek van Bunyan.

Christen komt aan bij een rivier. Dat is de doodsrivier. Aan de overkant is 't zalig land. Daar ziet hij een poort wijd open staan, waardoor het licht komt stromen... Ja.

Maar hij moet wel eerst door die rivier heen en die is diep, zo diep als de dood. En een brug is er niet.

Christen gaat de rivier in. En o, hij wordt zo bang. Hij twijfelt of hij daar ooit doorheen zal komen...

Maar bij hem is zijn vriend *Hoop*. Die voelt grond, houdt zijn hoofd boven water en helpt Christen er doorheen. Tot zij de overkant bereiken en de poort naar de eeuwige heerlijkheid binnengaan. Daar, in het land van louter licht... Daar is die eeuwige Stad van God, die onwankelbare fundamenten heeft.

Gemeente, God wil niemand overslaan. Ga uw levensweg dan in geloof.

Doe wat u kunt voor uw naaste, voor de kerk, voor de samenleving.

Zolang u leeft. Met de gaven die God u geeft.

En leef met verlangen en verwachting. Met vaste hoop: God haalt zijn kinderen eenmaal thuis. Halleluja! Amen.

a.romein